

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) R. M.**, a **b) L. M.**, oba zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2019, č. j. CPR-23370-9/ČJ-2018-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, č. j. 4 A 42/2019 - 56,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. KRPA-149972-49/ČJ-2016-000022 uložilo žalobci a) podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodla o odvolání žalobce tak, že zkrátila dobu, po kterou nelze umožnit žalobci a) vstup na území členských států Evropské unie z 12 měsíců na 6 měsíců, ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobce a) napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten rozsudkem ze dne 24. 9. 2019, č. j. 4 A 42/2019 – 56, žalobu zamítl. Městský soud zjistil, že žalobce a) po vydání rozhodnutí, kterým mu byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu a stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, pobýval na území České republiky od 28. 2. 2016 do 19. 4. 2016 nelegálně. Městský soud shledal, že lhůta 30 dnů byla dostatečně dlouhá na to, aby žalobce a), navíc zastoupený advokátem, promyslel podání žaloby, tuto pak podal i s návrhem na přiznání odkladného účinku a aby podal včasnou žádost o vízum za účelem strpění. Žalobce a) však takto nečinil a dostal se do situace, kdy pobýval na území České republiky nelegálně. Městský soud dospěl k závěru o přiměřenosti délky doby vyhoštění v trvání 6 měsíců, a to s ohledem na okolnosti případu. Námitkám žalobce a) proto nepřisvědčil.

[4] Žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu včas podanou kasační stížností. Navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel současně navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tvrdil, že právní následky napadeného rozhodnutí by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. V důsledku nepřiznání odkladného účinku by jeho manželce, žijící na území České republiky spolu s ním a mající zde trvalý pobyt, vznikly potíže s placením nájemného a rovněž náklady na život by pro ni byly neúnosné. Stěžovatel by měl v případě opuštění České republiky a odcestování zpět na Ukrajinu potíže získat nové zaměstnání, a manželku tak finančně podporovat. Jeho setrvání na území České republiky nebude v tomto případě ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Žalovaný vyslovil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že stěžovatel je zastoupen advokátem a jeho osobní přítomnost po dobu vedení řízení o kasační stížnosti na území České republiky není nezbytná.

[7] Nejvyšší správní soud po zvážení vyjádření obou účastníků řízení a obsahu správního i soudního spisu shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[8] Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „nepoměrně větší újme“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afs 84/2012 – 31).

[9] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud přihlédl ke všem okolnostem případu a shledal, že opuštění území by pro stěžovatele mohlo znamenat újmu, jež je nepoměrně větší, než by mohla vzniknout jiným osobám. Pro výkon stěžovatelova práva na spravedlivý proces totiž může být jeho přítomnost v České republice až do skončení řízení o kasační stížnosti nezbytná. Ačkoli je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti povinně zastoupen advokátem, nelze opomenout, že součástí práva na spravedlivý proces je také právo vystupovat osobně v řízení, být v kontaktu se svým právním zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny či součinnost (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 - 32). Taková práva by stěžovatel v případě opuštění území České republiky vykonávat v podstatě nemohl. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že po tuto další, byť časově omezenou, dobu, na niž se bude odkladný účinek kasační stížnosti vztahovat, může být stěžovatel nadále finančně nápomocen s náklady na bydlení a s dalšími nezbytnými náklady na život své manželce. Stěžovatel přitom potvrdil, že si je plně vědom své budoucí povinnosti vycestovat z území České republiky.

pokračování

[11] Nadto pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma jiným osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedené v odst. [9] ad 1) a 2) tak jsou splněny.

[12] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, a dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného vykladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. Rozpor s důležitým veřejným zájmem, spočívajícím v tom, aby se na území státu nacházely pouze osoby mající k tomu příslušné oprávnění a dodržující a respektující právní řád České republiky, Nejvyšší správní soud nedovodil. Ostatně ani žalovaný, byť vyjádřil ke stěžovateli návrhu negativní stanovisko, na existenci takového důležitého veřejného zájmu nepoukázal. Kasační soud zohlednil i skutečnost, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím prozatímní povahy, tedy pouze dočasně oddaluje nutnost vycestování stěžovatele z České republiky, bude-li jeho kasační stížnost zamítnuta.

[13] V posuzovaném případě jsou tedy naplněny všechny shora vymezené podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu